

SYNTHESE (5.21) (G)EENHEID – liefde (3)

(Het wonderlijk lichaam)

Suzanne :

“ Wat ik met Frans heb kunnen – eigenlijk mogen ervaren (zie Synthese 5.20) berust op een veel breder gevoelen als ik clown ben bij mensen met dementie en mentale handicap.

Er wordt daarbij gebruik gemaakt van clowneske attributen, maar ook van knuffeldieren en poppen. Ik zelf gebruik heel weinig attributen. Bij een nabespreking gaf ik daarop als antwoord : 'ik speel met mijzelf'.

Dit intuïtieve antwoord geeft helemaal weer wat ik ervaar: met mijn lichaam – maar het is meer dan dat – met mijn hele wezen, ben ik daar voor hun en met hun. Ik knuffel, dans en speel. Mijn lichaam is het attribuut waarlangs mijn wezen spreekt en hun wezen ervaart. Mijn lichaam is het penseel waarmee de kleuren op het doek worden aangebracht. Het is een wonder van woordeloze communicatie, ja zelfs soms gedachteloze communicatie.

*Tijdens deze speeltijd is het alsof ik in een andere wereld ben geweest, althans zo ervaar ik dat **daarna**.*

Ik kan het niet benoemen, niet als liefde, niet als mededogen. Waarom zou ik het ook benoemen? Benoemen is denken en in de speeltijd is er weinig of geen denken. Het is groots om mijzelf, mijn lichaam en geest, te verliezen in hen, ongeacht of er een reactie is of niet. Ook een afwijzende reactie is er een en biedt de mogelijkheid om met deze afwijzing te spelen. Soms blijft iemand gedurende de gehele speeltijd afwijzend en dan..... bij het afscheid, als ik een voor een hen allen een kus geef, wordt ook door deze man of vrouw mijn kus beantwoord!! Dit gebeurt herhaaldelijk en steeds weer ben ik verrast en blij.

Zij zijn kinds en ik ben kind met hen; die enorme verbondenheid al is het maar voor een ogenblik!

Is dit misschien liefde? Het is verwachtingsloos, het is onvoorwaardelijk en alles is zoals het moet zijn. “ Als ik ben en niets meer wil, wordt alles zo eenvoudig” zingt Luk in een van zijn gedichten.

Ik ben daar en wil niets, er is gewoonweg niets te willen en het gebeurt.”